

United Nations
Nations Unies

International
Criminal Tribunal
for the former
Yugoslavia

Tribunal Pénal
International pour
l'ex-Yougoslavie

SAŽETAK PRESUDE

(Isključivo za korištenje u sredstvima javnog informisanja. Nije zvanični dokument)

ŽALBENO VIJEĆE

Haag, 11. juli 2013. godine

Sažetak Presude na osnovu pravila 98bis u predmetu protiv Radovana Karadžića

U nastavku dostavljamo sažetak Presude koji je danas izrekao sudija Meron.

Ovaj predmet odnosi se na događaje koji su se odvijali u periodu od 31. marta 1992. do 31. decembra 1992. godine u određenim opštinama Bosne i Hercegovine na koje su bosanski Srbi polagali pravo, za koje će se ovdje koristiti zajednički naziv "Opštine". U Optužnici se navodi da je tokom tog perioda g. Karadžić bio na položaju najviše civilne i vojne vlasti u Republici Srpskoj i da je, zajedno s drugim članovima rukovodstva Srbije i bosanskih Srba, učestvovao u udruženom zločinačkom poduhvatu, skraćeno "UZP", da se bosanski Muslimani i bosanski Hrvati trajno uklone iz Opština kampanjom progona, koja je uključivala ponašanje koje pokazuje postojanje namjere da se djelimično unište nacionalne, etničke ili vjerske grupe bosanskih Muslimana ili bosanskih Hrvata, kao takve. Genocidna djela koja su prema navodima počinjena nad bosanskim Muslimanima i/ili bosanskim Hrvatima uključuju: (i) ubijanje; (ii) nanošenje teških tjelesnih ili duševnih povreda; i (iii) smišljeno nametanje zatočenicima životnih uslova koji su sračunati da dovedu do njihovog fizičkog uništenja.

Karadžić je 11. juna 2012. godine, po završetku dokaznog postupka tužilaštva, podnio zahtjev za izricanje oslobađajuće presude po svim tačkama Optužnice. Na pretresu održanom 28. juna 2012., Pretresno vijeće je zaključilo da "nema dokaza, čak i kad se uzmu u naboljem svjetlu, koji mogu biti osnova za osuđujuću presudu za genocid počinjen u opštinama za koji se optuženi tereti prema članu 4(3) Statuta". Pretresno vijeće je izreklo oslobađajuću presudu po tački 1 Optužnice, kojom se g. Karadžić tereti za genocid u Opštinama i u kojoj se navodi da g. Karadžić snosi odgovornost za genocid kao nadređeni, te da je u dogovoru s drugima počinio, planirao, podsticao, naredio i/ili pomagao i podržavao genocid.

ŽALBENE OSNOVE

Tužilaštvo iznosi četiri osnove za žalbu na Oslobađajuću presudu i traži od Žalbenog vijeća da poništi Oslobađajuću presudu i ponovno uvede optužbe po tački 1 Optužnice. Žalbeno vijeće će prvo razmotriti argumente u vezi s ocjenom djela u osnovi genocida navedenih u Optužnici koju je dalo Pretresno vijeće. Pri ocjenjivanju tih argumenata, Žalbeno vijeće je bilo svjesno da test koji pretresna vijeća u fazi postupka na osnovu pravila 98bis moraju primijeniti jeste "da li postoje dokazi (ako se prihvate) na osnovu kojih bi razuman presuditelj o činjenicama mogao da se van razumne sumnje uvjeri u krivicu optuženog po optužbi koja je posrijedi", a ne da li je krivica optuženog dokazana van razumne sumnje.

A. Djela u osnovi genocida

Tužilaštvo u svojoj prvoj žalbenoj osnovi tvrdi da je Pretresno vijeće pogriješilo u primjeni prava odnosno u utvrđivanju činjenica kada se u Oslobađajućoj presudi bavilo pitanjem *actusa reusa* genocida.

www.icty.org

Follow the ICTY on [Facebook](#), [Twitter](#) and [YouTube](#)

Media Office/Communications Service

Churchillplein 1, 2517 JW The Hague. P.O. Box 13888, 2501 EW The Hague. Netherlands

Tel.: +31-70-512-8752; 512-5343; 512-5356

1. Ubijanje

Tužilaštvo tvrdi da je Pretresno vijeće pogriješilo kad nije zaključilo da je ubijanje u Opštinama predstavljalo *actus reus* genocida. Tužilaštvo, pored ostalog, tvrdi da je Pretresno vijeće pogriješilo u primjeni prava kad je za *actus reus* ubijanja postavilo zahtjev postojanja "posljedica po grupu". Alternativno, tužilaštvo navodi da je, čak i da uslov postojanja posljedica po grupu jeste primjenjiv, Pretresno vijeće pogriješilo u utvrđivanju činjenica kad je propustilo da ustanovi da postoje dokazi (ako se prihvate) na osnovu kojih bi razumni presuditelj o činjenicama mogao zaključiti da su izvršena ubijanja kao djelo u osnovi genocida.

Karadžić priznaje da su zaključci Pretresnog vijeća u vezi s ubijanjem bili dovoljni da se ispuni uslov postojanja *actusa reusa* iz člana 4 Statuta.

Žalbeno vijeće ima u vidu da Pretresno vijeće jeste ocijenilo da li bi razuman presuditelj o činjenicama mogao da dođe do zaključka da je "značajan dio grupa bosanskih Muslimana i/ili bosanskih Hrvata, kao i znatan broj pripadnika tih grupa [kao takvih] bio ciljan za uništenje", ali da se njegovi zaključci u vezi s tim pitanjem ne odnose na dovoljnost dokaza o djelima ubijanja u osnovi genocida, već na element genocidne namjere. Shodno tome, Žalbeno vijeće u odluci Pretresnog vijeća ne vidi ništa što upućuje na to da je ono pogriješilo u primjeni prava zato što je, kako tvrdi tužilaštvo, za *actus reus* ubijanja nametnulo uslov postojanja "posljedica po grupu".

Pretresno vijeće je u Oslobođajućoj presudi navelo da postoje dokazi koji ukazuju na to da su snage bosanskih Srba ubile veliki broj bosanskih Muslimana i/ili bosanskih Hrvata u Opštinama i podsjetilo je na svoj raniji zaključak da su ti dokazi bili dovoljni da se na osnovu njih zaključi da je ubijanje velikih razmjera bosanskih Muslimana i/ili bosanskih Hrvata vršeno s namjerom progona. Žalbeno vijeće smatra da se Pretresno vijeće, stoga, u svrhu donošenja odluke po zahtjevu na osnovu pravila 98*bis* Pravilnika, uvjerilo da postoje dokazi na osnovu kojih bi (ako se prihvate) razuman presuditelj o činjenicama mogao da se uvjeri van razumne sumnje da su u Opštinama ubijani bosanski Muslimani i/ili bosanski Hrvati i da su pripadnici tih zajednica bili izdvojeni na osnovu svoje nacionalne, etničke, rasne ili vjerske pripadnosti.

Žalbeno vijeće ima u vidu da se svi relevantni argumenti tužilaštva zasnivaju na netačnoj pretpostavci da je Pretresno vijeće zaključilo da dokazi o ubijanju u Opštinama nisu dovoljni da pokažu *actus reus* genocida u kontekstu pravila 98*bis* Pravilnika. Kao što se navodi gore, Oslobođajuća presuda ukazuje na to da je Pretresno vijeće zaključilo da dokazi o tim ubijanjima jesu dovoljni. Shodno tome, tvrdnje tužilaštva da je Pretresno vijeće pogriješilo u odnosu na djela ubijanja u osnovi genocida su bespredmetne.

2. Nanošenje teških tjelesnih i duševnih povreda

Tužilaštvo tvrdi da je Pretresno vijeće neprimjereno dodalo jedan element kada je za *actus reus* postavilo uslov da tjelesne ili duševne povrede o kojima je riječ moraju svojom težinom dosegnuti određeni nivo destruktivnih posljedica po grupu. Alternativno, tužilaštvo navodi da je Pretresno vijeće napravilo činjeničnu grešku kada nije konstatovalo da u spisu postoje dokazi o tome da su bosanskim Muslimanima i/ili bosanskim Hrvatima u Opštinama nanesene teške tjelesne ili duševne povrede. U prilog toj tvrdnji, tužilaštvo primjećuje da postoje dokazi o, pored ostalog, premlaćivanju, seksualnom nasilju i mučenju koji su vršeni u zatočeničkim objektima.

Karadžić uviđa da je Pretresno vijeće primilo k znanju dokaze da su snage bosanskih Srba nanosile teške tjelesne i duševne povrede mnogim bosanskim Muslimanima i/ili bosanskim Hrvatima dok su oni bili zatočeni u više zatočeničkih objekata. Međutim, on tvrdi da je

Pretno vijeće potom zaključilo da dokazi o djelima nanošenja teških tjelesnih ili duševnih povreda, uzeti u najboljem svjetlu, ne idu u prilog zaključku da su ta djela počinjena s namjerom da se te grupe unište.

Žalbeno vijeće ima u vidu da dokazi koje je Pretresno vijeće razmatralo, uzeti u najboljem svjetlu, upućuju na to da su bosanski Muslimani i/ili bosanski Hrvati pretrpjeli povrede, uključujući silovanje i teško fizičko nasilje bez smrtnih posljedica koje, očigledno, ukazuju na nanošenje teških tjelesnih povreda.

Konkretnije, Žalbeno vijeće ima u vidu dokaze sadržane u spisu koji ukazuju na to da su zatočene bosanske Muslimane i/ili bosanske Hrvate udarali nogama i okrutno ih tukli raznim predmetima, uključujući, između ostalog, puške i kundake pušaka, pendreke i policijske palice, štapove i motke, palice, lance, komade kabla, metalne cijevi i šipke, te komade namještaja. Zatočenike su često dugo premlaćivani i to nekoliko puta na dan u periodu od nekoliko dana. Dokazi u spisu takođe upućuju na to da su u nekim prilikama zatočenike bacali niz stepenice, tukli dok ne bi izgubili svijest, ili im udarali glave o zid. Posljedice tih premlaćivanja su, prema navodima, bile teške povrede, uključujući, između ostalog, slomljena rebra, frakture lobanje, slomljene vilice, prelome pršljenova i potrese mozga. Dugoročne posljedice tih premlaćivanja, kako se navodi, obuhvatale su, između ostalog, gubitak zuba, trajne glavobolje, deformacije lica, deformacije prstiju ruke, hronične bolove u nogama i djelimičnu paralizu udova.

Žalbeno vijeće ističe da činjenje pojedinačnih djela koja spadaju u neki obrazac ne pokazuje automatski da je postojao *actus reus* genocida. Međutim, Žalbeno vijeće smatra da nijedno razumno pretresno vijeće koje bi razmotrilo konkretne dokaze u spisu ovog predmeta, uključujući i dokaze o seksualnom nasilju i premlaćivanju koje je za posljedice imalo teške fizičke povrede, ne bi moglo da zaključi da oni nisu bili dovoljni da bi se na osnovu njih utvrdio *actus reus* genocida u kontekstu pravila 98bis Pravidnika.

Shodno tome, Žalbeno vijeće smatra da je Pretresno vijeće pogriješilo u utvrđivanju činjenica kada je zaključilo da dokazi, uzeti u najboljem svjetlu, nisu dovoljni da bi razumni presuditelj o činjenicama van razumne sumnje zaključio da su počinjena djela nanošenja teških tjelesnih i duševnih povreda, koja su u osnovi genocida, i da je ta greška dovela do neostvarenja pravde.

3. Smišljeno nametanje životnih uslova sračunatih da dovedu do uništenja

Tužilaštvo tvrdi da je Pretresno vijeće pogriješilo zbog toga što nije dalo obrazloženo mišljenje u vezi sa svojim zaključkom da životni uslovi u zatočeničkim objektima u Opštinama ne ispunjavaju uslove za genocid iz člana 4(2)(c) Statuta. Pored toga, tužilaštvo tvrdi da je Pretresno vijeće pogriješilo u utvrđivanju činjenica kad nije zaključilo da dokazi u spisu ispunjavaju zahtjeve iz člana 4(2)(c) Statuta. Tužilaštvo, pored ostalog, tvrdi da dokazi koje je Pretresno vijeće prihvatilo pokazuju da su uslovi u objektima u kojima su bosanski Muslimani i/ili bosanski Hrvati držani u zatočenju bili "užasni" i da potkrepljuju zaključak o objektivnoj vjerovatnosti fizičkog uništenja.

Karadžić nije odgovorio na argumente tužilaštva u vezi sa smišljenim nametanjem životnih uslova sračunatih da dovedu do uništenja.

Žalbeno vijeće se nije uvjerilo da Pretresno vijeće nije iznijelo obrazloženo mišljenje. Pretresno vijeće je artikuliralo pravni test koji je primijenilo na dokaze i izričito potvrdilo da se prilikom razmatranja dokaza u vezi s navodima o djelu smišljenog nametanja životnih uslova sračunatih da dovedu do uništenja koje je u osnovi genocida usredotočilo na relevantne pravne faktore i da ih je ocijenilo. Pretresno vijeće je, isto tako, konkretno navelo dokaze koje je razmotrilo u ovom kontekstu i posebno uputilo na jednu raniju, detaljniju diskusiju o istim dokazima u vezi s tačkom 3 Optužnice.

S druge strane, uvjerljiva je tvrdnja tužilaštva da je Pretresno vijeće pogriješilo u ocjeni činjeničnih dokaza koje je imalo pred sobom. Pretresno vijeće je imalo u vidu dokaze koji su ukazivali na to da su zatočeni bosanski Muslimani i/ili bosanski Hrvati trpjeli “okrutno i nečovječno postupanje, mučenje, fizičko i psihičko zlostavljanje, silovanje i seksualno nasilje, nehumane životne uslove [i] prisilni rad” i da im nisu bili obezbijedeni “odgovarajući smještaj, zaklon, hrana, voda, medicinska njega ili higijenski uslovi”.

Konkretnije, Pretresnom vijeću su predočeni dokazi koji, pored ostalog, ukazuju na to da su bosanski Muslimani i/ili bosanski Hrvati bili zatočeni u prenatrpanim prostorijama, a ponekad su u jednoj prostoriji bile zatvorene stotine ljudi. Na primjer, dokazi koje je Pretresno vijeće imalo pred sobom pokazuju sljedeće: u jednoj prostoriji u logoru Keraterm u Prijedoru bilo je zatočeno 570 ljudi; u KP Domu u Foči 18 zatočenika je bilo zatvoreno u jednoj prostoriji koja je bila predviđena za samicu; u logoru Omarska je u jednoj prostoriji od 40 kvadratnih metara bilo 200 zatočenika, a bili su natrpani i u zahode; a zatočenici u fabrici “Betonirka” u Sanskom Mostu spavali su stojeći pošto nije bilo mjesta da legnu. Drugi dokazi koji su predočeni Pretresnom vijeću ukazuju na to da je bosanskim Muslimanima i/ili bosanskim Hrvatima zdravstvena njega bila uskraćena ili je bila neadekvatna; na primjer, navodi se sljedeće: u fabrici “Betonirka” u Sanskom Mostu nije bilo nikakvih uslova za ljekarsku pomoć za zatočeničke; u KP Domu u Foči medicinska njega je bila neadekvatna, a zatočenicima koji su držani u samicama medicinska njega je bila potpuno uskraćena; a u logoru Keraterm u Prijedoru mnogi zatočenici su patili od dizenterije, kao i od povreda koje su im nanesene premlaćivanjem, ali im nije pružena nikakva zdravstvena njega. Na kraju, Pretresnom vijeću su takođe predočeni dokazi koji ukazuju na to da zatočeni bosanski Muslimani i/ili bosanski Hrvati nisu dobijali hranu ili su je dobijali nedovoljno, zbog čega su patili od pothranjenosti, gladi i ekstremnog gubitka težine; da im je ponekad uskraćivana voda; te da nisu imali pristup adekvatnim zahodima ili kupaonicama, što je dovelo do širenja bolesti.

Žalbeno vijeće se uvjerilo da dokazi koje je predočilo tužilaštvo, uzeti u najboljem svjetlu, upućuju na to da su bosanskim Muslimanima i bosanskim Hrvatima bili nametnuti životni uslovi koji su trebali uzrokovati njihovo fizičko uništenje, a koji su obuhvatali pretrpanost, uskraćivanje hrane i vode, kao i nedostupnost medicinske njege. Ovi dokazi su u cjelini dovoljno uvjerljivi da nijedno razumno pretresno vijeće ne bi moglo zaključiti, u kontekstu pravila 98bis Pravilnika, da ne postoje dokazi koji mogu pokazati *actus reus* smišljenog nametanja životnih uslova sračunatih na uništenje.

Shodno tome, Žalbeno vijeće smatra da je Pretresno vijeće pogriješilo u utvrđivanju činjenica kada je zaključilo da ne postoje dokazi, uzeti u najboljem svjetlu, na osnovu kojih bi se razuman presuditelj o činjenicama mogao uvjeriti van razumne sumnje da su počinjena djela smišljenog nametanja životnih uslova sračunatih na uništenje, što su djela u osnovi genocida, i da je ta greška dovela do neizvršenja pravde.

B. Navodne greške u vezi s genocidnom namjerom

Tužilaštvo tvrdi da je Pretresno vijeće napravilo pravnu i činjeničnu grešku prilikom ocjenjivanja genocidne namjere. Tužilaštvo, pored ostalog, tvrdi da je Pretresno vijeće, u onoj mjeri u kojoj je izvršilo ocjenu genocidne namjere, pogriješilo u primjeni prava kada je na nedopušten način odvagulo dokaze. Pored toga, tužilaštvo tvrdi da je Pretresno vijeće napravilo grešku u primjeni prava kada dokaze o genocidnoj namjeri nije uzelo u najboljem svjetlu, što je očigledno iz toga što je Pretresno vijeće okarakterisalo izjave Karadžića i drugih članova rukovodstva bosanskih Srba kao “retoričko upozorenje na opasnost od nestanka, eliminacije, uništenja ili iskorjenjivanja bosanskih Muslimana u slučaju izbijanja rata”. Na kraju, tužilaštvo tvrdi da je Pretresno vijeće napravilo činjeničnu grešku time što na osnovu

dokaza u sudskom spisu nije zaključilo da su Karadžić i drugi koji su prema navodima bili učesnici UZP-a, imali zajedničku namjeru da izvrše genocid.

Karadžić odgovara da tužilaštvo nije pokazalo da je Pretresno vijeće napravilo ikakvu grešku u primjeni prava.

Žalbeno vijeće zaključuje da su tvrdnje tužilaštva u vezi s tumačenjem dokaza u spisu od strane Pretresnog vijeća uvjerljive. Žalbeno vijeće ima u vidu da su Pretresnom vijeću predočeni dokazi o tome da je na sastancima s Karadžićem odlučeno da će “[...] trećinu Muslimana ubiti, trećina će preći na pravoslavnu vjeru, a trećina će svojevoljno otići” i da će na taj način svi Muslimani nestati iz Bosne. Na žalbenom pretresu, Karadžićev pravni savjetnik prihvatio je da bi ta izjava, uzeta u najboljem svjetlu, mogla predstavljati dokaz o genocidnoj namjeri.

I druge izjave u spisu sugerišu da je Karadžić posjedovao genocidnu namjeru. Na primjer, navodi se da je Karadžić rekao da je cilj da se “ratossiljamo neprijatelja iz kuće, a to je Hrvata i Muslimana, da ne budemo više zajedno u državi” i da će, ako počne rat u Bosni, Muslimani nestati i biti uništeni. Dokazi koji su uvršteni u spis takođe ukazuju na to da su drugi viši članovi rukovodstva bosanskih Srba, koji su prema navodima bili učesnici UZP-a, imali genocidnu namjeru. Na primjer, navodi se da je u razgovoru o bosanskim Muslimanima i bosanskim Hrvatima, Ratko Mladić (dalje u tekstu: Mladić), komandant Glavnog štaba Vojske Republike Srpske, rekao “briga mi je [...] da nestanu potpuno”. Pored toga, Slobodan Milošević, predsjednik Srbije, izjavio je da Momčilo Krajišnik, predsjednik skupštine bosanskih Srba, želi “da se pokolju svi [Muslimani i Hrvati]”.

Na kraju, Žalbeno vijeće konstatuje da su Pretresnom vijeću predočeni opsežni indirektni dokazi na osnovu kojih bi razuman presuditelj o činjenicama mogao zaključiti da je postojala genocidna namjera. Žalbeno vijeće podsjeća da se zaključak o postojanju posebne namjere može izvesti na osnovu “niza činjenica i okolnosti, kao što je opšti kontekst, počinjenje drugih kažnjivih djela koja su sistematski usmjerena protiv te iste grupe, razmjer počinjenih zločina, sistematsko izvršenje djela nad žrtvama zbog toga što pripadaju jednoj konkretnoj grupi ili ponavljanje destruktivnih i diskriminatornih djela”. S tim u vezi, Pretresno vijeće je primilo na znanje dokaze o “kažnjivim djelima sistematski usmjerenim protiv bosanskih Muslimana i/ili bosanskih Hrvata” u Opštinama, kao i dokaze o ponavljanju “diskriminatornih djela i pogrđnih izraza”. Konkretno, Žalbeno vijeće primjećuje da sudski spis sadrži dokaze o genocidnim i drugim kažnjivim djelima počinjenim nad bosanskim Muslimanima i bosanskim Hrvatima u svim Opštinama, kao što su ubijanje, premlaćivanje, silovanje i seksualno nasilje, kao i dokaze o masovnoj i diskriminatornoj prirodi tih djela.

Žalbeno vijeće ponovo podsjeća na to da se, na osnovu pravila 98*bis* Pravilnika, pretpostavlja da su dokazi tužilaštva vjerodostojni i da se uzimaju u najboljem svjetlu, te da se oslobađajuća presuda izriče samo ako “nema dokaza koji mogu biti osnova za osudu”. U kontekstu ove žalbe, Žalbeno vijeće smatra da bi dokazi u spisu, uzeti u najboljem svjetlu, mogli ukazivati na to da je Karadžić posjedovao genocidnu namjeru. Drugi dokazi u spisu ukazuju na to da su i drugi koji su prema navodima bili učesnici UZP-a posjedovali takvu namjeru. Žalbeno vijeće smatra da su ovi dokazi, kada se ocjenjuju zajedno s dokazima o razmjerama i prirodi genocidnih i drugih kažnjivih djela navedenih u Optužnici, dovoljno uvjerljivi u svojoj ukupnosti da nijedno razumno pretresno vijeće ne bi moglo, u kontekstu pravila 98*bis* Pravilnika, zaključiti da nema dokaza koji mogu pokazati da su Karadžić i drugi koji su prema navodima bili učesnici UZP-a posjedovali genocidnu namjeru.

Shodno tome, Žalbeno vijeće zaključuje da je Pretresno vijeće pogriješilo u utvrđivanju činjenica kada je zaključilo da nema dokaza, uzetih u najboljem svjetlu, na osnovu kojih bi razuman presuditelj o činjenicama mogao da se uvjeri da su Karadžić i drugi koji su, prema

navodima, bili učesnici UZP-a posjedovali genocidnu namjeru, te da je ta greška dovela do neostvarenja pravde.

Iz gore navedenih razloga, Žalbeno vijeće djelimično odobrava žalbene osnove 2 i 3 tužilaštva, poništava zaključak Pretresnog vijeća da nema dokaza na osnovu kojih bi, ako se prihvate, razuman presuditelj o činjenicama mogao izvesti zaključak da su Karadžić i drugi koji su, prema navodima, bili učesnici UZP-a posjedovali genocidnu namjeru.

KARADŽIĆEVE ALTERNATIVNE TVRDNJE

U svom Odgovoru, Karadžić sugerije da je Pretresno vijeće, našavši da dokazi ukazuju i na *actus reus* genocida i na njegovu genocidnu namjeru, ipak ispravno zaključilo da nema “podudaranja” između djela i njegove namjere, te da “ubijanja i teške povrede u opštinama nisu počinjeni s namjerom da se unište bosanski Muslimani kao grupa”. Karadžić takođe tvrdi da, u interesu pravde, Žalbeno vijeće ne bi trebalo poništiti oslobađajuću presudu čak i ako utvrdi da je Pretresno vijeće pogriješilo. Karadžić navodi da bi poništenje Oslobađajuće presude poremetilo suđenje po ostalim tačkama Optužnice koje je u toku i da bi predstavljalo neodgovorno korištenje javnih sredstava.

Tužilaštvo replicira, pored ostalog, da dokazi u spisu ukazuju na to da postoji podudaranje između genocidne namjere i *actusa reusa*. Tužilaštvo nadalje tvrdi da je u interesu pravde da se postupak nastavi do “primjereno donesene presude po [tački 1 Optužnice] na kraju suđenja”.

Žalbeno vijeće nalazi da je neuvjerljiva Karadžićeva tvrdnja da je odluka Pretresnog vijeća da ga oslobodi optužbi za genocid u opštinama zasnovana na zaključku da nije bilo podudaranja između ubijanja i drugih štetnih djela protiv bosanskih Muslimana i/ili bosanskih Hrvata i genocidne namjere. Žalbeno vijeće isto tako nije uvjereneno Karadžićevom tvrdnjom da bi se Žalbeno vijeće iz opreza trebalo uzdržati od poništavanja Oslobađajuće presude. U ovom predmetu ne postoje nikakve izuzetne okolnosti. Konkretno, Karadžić se nije izjasnio krivim za djela navedena pod tačkom 1 Optužnice i nije donesena konačna odluka o djelima u osnovi genocida po drugim tačkama Optužnice. Štaviše, Žalbeno vijeće primjećuje da u ovoj fazi postupka Karadžiću nije izrečena kazna, budući da je postupak po ostalim tačkama Optužnice još uvijek u toku. Žalbeno vijeće isto tako nije uvjereneno Karadžićevom tvrdnjom da bi poništenje Oslobađajuće presude poremetilo suđenje po ostalim tačkama Optužnice koje je u toku i da bi predstavljalo neodgovorno korištenje javnih sredstava. Shodno tome, Karadžićev argument s tim u vezi se odbija.

DISPOZITIV

Sada ću pročitati puni izvršni tekst dispozitiva Žalbenog vijeća. Gospodine Karadžić, molim Vas da ustanete.

Iz gore navedenih razloga, ŽALBENO VIJEĆE,

NA OSNOVU člana 25 Statuta i pravila 117 Pravilnika;

IMAJUĆI U VIDU pismene podneske strana u postupku i argumente koje su one iznijele na žalbenom pretresu 17. aprila 2013. godine;

ZASJEDAJUĆI na otvorenoj sjednici;

djelimično ODOBRAVA prvu žalbenu osnovu tužilaštva;

djelimično ODOBRAVA drugu i treću žalbenu osnovu tužilaštva;

PONIŠTAVA Oslobođajuću presudu koju je Pretresno vijeće izreklo Radovanu Karadžiću za genocid u Opštinama po tački 1 Optužnice; i PONOVRNO UVODI optužbe protiv Radovana Karadžića po tački 1 Optužnice;

ODBIJA ostale žalbene osnove tužilaštva; i

VRAĆA predmet Pretresnom vijeću na daljnje postupanje u skladu s ovom Presudom.

Gospodine Karadžić, možete sjesti.
